

Právo a sport

7. přednáška

Mgr. Ing. Jiří Tobíšek

Sportovní normy

Sportovní normy

Sportovní normy patří, stejně jako normy právní, mezi normy sociální.

Sportovní norma je označení pro jeden obecný příkaz, zákaz nebo dovolení, který je obecným projevem vůle subjektu sportovního práva

V přeneseném slova smyslu jsou těmito subjekty mezinárodní sportovní organizace, mezinárodní olympijský výbor, národní organizace a svazy – zkráceně nestátní organizace.

V tom je také největší odlišnost sportovních norem ve srovnání s normami právními. **Zatímco právní normy jsou vytvářeny výlučně státem, u sportovních norem tomu tak není.**

Nejsou uznávány a stanovovány státem, ale národními svazy či mezinárodními federacemi, tedy nestátními sportovními organizacemi.

Sportovní normy

V případě, že by došlo k uznání sportovních pravidel státem, nabyly by tyto charakteru právních norem.

S tím souvisí možnost **donucení a vynutitelnost** sportovních norem v případě nesplnění (porušení) primární povinnosti.

Sportovní normy nejsou vybaveny schopností přinutit porušitele primární povinnosti ke splnění této povinnosti **za přispění státní moci**.

Institut donucení však obsahují oba uvedené systémy. Tedy i sportovní normy obsahují institut donucení. Rozdíl zde je ale v kvalitě a formě tohoto donucení.

PORUŠENÍ PRÁVA PŘI SPORTU

Sankce a odpovědnost

Je druhem společenského vztahu vznikající v důsledku porušení povinnosti a spočívající v nové povinnosti sankční povahy.

Odpovědnost vzniká všude tam, kde je pravidlem nebo normou daný určitý model vyžadovaného chování.

Onou povinností sankční povahy je uvalení nějakého omezení, újmy, ztráty nebo bolesti, jímž oprávněná osoba vymáhá dodržování mravních, společenských nebo právních pravidel daného společenství.

Smyslem trestu může být náprava, odstrašení, ochrana společnosti nebo obnovení narušeného řádu. Tresty se vyskytují v právu, ve výchově, v náboženství, ve společenském životě a v neposlední řadě ve sportu.

PORUŠENÍ PRÁVA PŘI SPORTU

Sankce a odpovědnost

V individuálních sportech nehrají tresty velkou roli a diskvalifikace nebo distanc se udělují spíše výjimečně, například za doping.

Zato v kolektivních hrách jsou velmi důležité a běžné, protože dodržování pravidel zde přímo souvisí s bezpečností hráčů.

Postihují buď výsledek utkání (trestný kop, kontumační výsledek), jednotlivé hráče (žlutá a červená karta, distanc), anebo sportovní kluby (pokuty, uzavření hřiště, vyloučení ze soutěže).

ODPOVĚDNOST VE SPORTU

Rozsah odpovědnostních vztahů ve sportovní sféře souvisí s interdisciplinárním pojetím celé sportovní oblasti a jejího průniku do právních vztahů.

Charakteristickým rysem sportu je jeho dobrovolný výkon.

Dobrovolnost je narušena snad jen povinnou tělesnou výchovou na základních a středních školách, a v posledních letech i na většině veřejných vysokých škol v České republice, kde se stává obligatorní součástí studijního plánu.

Postupně se začíná prosazovat i dohledu nad výkonem sportovní činnosti realizovaný prostřednictvím státních orgánů ve sféře zejména občanského, trestního a správního práva.

ODPOVĚDNOST VE SPORTU

Rozsah odpovědnosti ve sportu se nevymyká obvyklým pohledům na odpovědnost v jiných sférách a oblastech.

Sport jako takový je totiž součástí společenských, ekonomických a právních vztahů, kde sport sám o sobě nehraje žádnou výraznější roli a nevyžaduje už vůbec privilegovaný přístup.

Sportovní pravidla upravující průběh sportovních soutěží, hodnocení, přestupová a disciplinární pravidla mohou v případě jejich porušení vyvolávat také **vznik odpovědnosti**, jež spadá především do sféry působnosti sportovních organizací a obvykle zde bez dalšího nelze hovořit o odpovědnosti právní.

Jedná se zde o tzv. odpovědnost disciplinární.

DELIKT VE SPORTOVNÍM PRÁVU

Otázka deliktu je ve sportu specifická tím, že zde vedle porušování právních pravidel dochází také k porušování pravidel sportovních.

- **sportovní delikt + právní delikt** - v těchto případech dochází k porušení sportovního i právního pravidla, přičemž by měla následovat sankce jak sportovní tak i právní.

Častým jevem tohoto případu je ovšem pouze aplikace sportovní sankce bez udělení právního postihu v jedné linii. Nejklasičtější příkladem je např. odpovědnost sportovců za sportovní úrazy. Porušení právního pravidla může mít povahu rozporu jednání s obecnou právní normou.

Pro příklad uveďme toto: „**Nedodržením pravidel sportovní hry, spočívající v použití pravidly nedovoleného způsobu hry, je nutné posoudit jako jednání odporující povinnosti počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví**". V důsledku toho jde o porušení právní povinnosti, jež zakládá odpovědnost za škodu

DELIKT VE SPORTOVNÍM PRÁVU

- **sportovní delikt - žádný právní delikt** - tato kategorie se vyskytuje a převažuje ve sportovní činnosti nejvíce a je pro ni typická.
Může se jednat např. o situace, kdy sportovec do utkání nastoupí s nedovolenou výstrojí nebo v míčových sportech míč opustí vyhrazenou sportovní plochu; následkem toho je sankce vyplývající ze sportovních pravidel a právní normy v těchto případech dotčeny nejsou.
- **právní delikt – žádný sportovní delikt**. Tato na první pohled obtížně představitelná varianta dopadá na případy, kdy určité jevy vázané na výkon sportovní činnosti nemusí být sportovními pravidly vůbec ošetřeny. Zvláštnost této kategorie nicméně spočívá v tom, že určitým konkrétním jednáním dochází k dodržení sportovního pravidla, které na daný jev dopadá, ale při současném porušení pravidla právního.
I zde se jedná o sféru sportovních úrazů, např. bojových sportů jako je box, kickbox apod. Případ ze sportu považovaného za ryze gentlemanický, z tenisu. Hráč zahraje tvrdý úder tak nešťastně, že zraní protihráče.

DELIKT VE SPORTOVNÍM PRÁVU

- **neexistující právní delikt - neexistující sportovní delikt** - i tato spíše modelová situace se ve sportu vyskytuje. Sportovní činnost je ovládána mimo jiné i pravidly majícími morální charakter (tzv. fair play), jejichž porušení nevyvolává žádnou sankci sportovní ani právní a nelze zde hovořit o deliktu v žádném z jeho podob.

Sportovní úrazy a odpovědnost

Ve sféře odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy převládá delikt založený na porušení zákonné povinnosti.

Nad tímto tvrzením se po dlouhá desetiletí zamýšleli v literatuře desítky autorů, zabývali se zejména úvahou o roli práva ve sportovních vztazích. Nejvíce zkoumaný problém však byl, nakolik má právo zasahovat do úrazů, k nimž dojde při výkonu sportovní činnosti.

V obecné rovině pak východiska právní odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy charakterizuje skutečnost, že alespoň v určitém ohledu je právní odpovědnost za sportovní úrazy vyloučena, případně minimalizována.

Sportovní úrazy a odpovědnost

Odlišné jsou rovněž hranice neodpovědnosti za sportovní úrazy. V zásadě panuje celková jednota v tom ohledu, že nelze beztrestnost vztáhnout na všechny případy sportovních zápasů a her.

Odlišnosti však nastupují v okamžiku, kdy je třeba v rámci stanovení podmínek určit hranice mezi sportovními úrazy, které právní postih zakládají, a těmi, které nikoliv.

Tyto hranice jsou pak určovány zpravidla prostřednictvím určitých stanovených podmínek, při jejichž splnění se dovozuje absence právní odpovědnosti sportovce za sportovní úraz.

Jinak řečeno, vyloučení odpovědnosti sportovce za sportovní úraz se odvíjí od posouzení, zda **sportovec, jenž zranění druhému sportovci způsobil či zapříčinil, jednal způsobem předvídaným stanovenými podmínkami.**

Sportovní úrazy a odpovědnost

Uvádí se, že v případě nesplnění těchto podmínek dotyčný subjekt podléhá obvyklé právní odpovědnosti podle spáchaného jednání.

Stále narůstající četnost závažných úrazů, ke kterým došlo v průběhu výkonu sportovní činnosti, vyvolává otázku, jakým způsobem by se mělo přistupovat k právní odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy.

Je zřejmé, že spektrum nehod, úrazů a zranění, ke kterým dochází v průběhu sportovní činnosti, je široké a každý jednotlivý případ vyžaduje individuální přístup, který však musí být založen na shodných výchozích právních základech.

Současný vývoj nás stále více a více přesvědčuje o tom, že otázky tzv. úrazové zábrany a právního posouzení sportovních úrazů jsou dosud nesporně aktuální.

Sportovní úrazy a odpovědnost

Přítom fauly ke sportu neodmyslitelně patří. V kontaktních sportech (většinou kolektivních – fotbal, hokej, házená) se jim téměř nelze vyhnout.

I tak je lze rozdělit mezi nezaviněné a úmyslné neboli taktické.

Právě druhé jmenované často slouží jako jeden ze základních taktických prostředků.

Popis takového faulu lze charakterizovat jako zastavení výhody soupeře nefér prostředkem - faulem, neboli naší chybou (jak zní překlad z angličtiny).

Bohužel v poslední době přibývá obrovské množství případů, kde již porušení sportovních pravidel překračuje hranice hry a blíží se vyvolání právní odpovědnosti, ať už na občanskoprávní nebo trestněprávní úrovni. Jejich výčet lze uvést legendární glosou fotbalového komentátora Jaromíra Bosáka: „...a ve vzduchu zavoněla sádra...“

Alternativní řešení sporů

Postup skrze soudy je ve sportu dosti komplikovaný zejména u příležitosti sporů, kdy je zpochybňováno rozhodnutí odvolacího orgánu sportovní asociace mající vliv na výsledky soutěžního ročníku, který již skončil i několik let před konečným pravomocným rozhodnutím soudu.

Navíc se může stát, že žalobce žádá o předběžné opatření a tvrdí, že jeho oprávněnost nároku žalobce je zjevná a považuje naléhavě za nutné zatímně upravit poměry mezi stranami a soud mu třeba i vyhová, včetně exekuce na nepeněžitě plnění.

Pravomocně ve sporu se pak rozhodne až po několika letech, kdy už výsledky soutěžního ročníku byly dávno uzavřeny.

Do doby rozhodnutí v meritu věci pak panuje mezi stranami sporu značná nejistota.

Alternativní řešení sporů

Z časových důvodů tedy vzniká v některých případech prostor pro řešení sporů u sportovní arbitráže či podobných orgánů ještě uvnitř sportovního odvětví za účelem naplnění pilířů rovnováhy soutěže. K těmto pilířům lze řadit i rychlé a jednotné řešení sporů u sportovních tribunálů. Právě z obav jak různě dopadnou spory sportovních subjektů před řádnými soudy mnoha států a za jak dlouho až padne pravomocný rozsudek, vznikl z iniciativy **Mezinárodního olympijského výboru Rozhodčí soud pro sport (CAS) se sídlem v Lausanne ve Švýcarsku.**

Díky souhlasu stran účastnících se sporů před tímto „Nejvyšším sportovním soudem“, jak bývá označován, zasahuje CAS svým rozhodováním hlouběji do vod sportovní regulace při řešení sporů a obecně nemusí tolik řešit případnou argumentaci např. odpůrce o ohrožení autonomie sportovního sektoru jako obecné soudy.

CAS rozhoduje v kratší době v rádech několika měsíců a to experty z oboru.

Alternativní řešení sporů

V literatuře je CAS vnímán jako reprezentant jednoho z nejúspěšnějších pokusů při vnesení pořádku do nadnárodních sporů.

CAS též funguje jako modelový návod pro rozhodování např. arbitrážních komisí sportovních svazů. Ve vztahu k atraktivitě CAS pro české subjekty jako konkurence pro řádné soudy je zajímavé, že k CAS se dostala kauza se stejnou problematikou, kterou řešil Nejvyšší soud ČR (týkala se identické situace napadání rozhodnutí Arbitrážní komise FAČR o smluvní pokutě za to, že klub X nasadil hráče do soutěžního utkání proti klubu Y. Na jednu stranu je třeba také reflektovat názory, že ne všechny spory se hodí k mezinárodní arbitráži CAS, zejména ty méně náročné. Pro alternativní řešení hlavně závažnějších sporů hraje roli fakt, že „předpisy sportovních asociací jsou mnohdy složité pro obecné soudy a je těžké pro soudce se je naučit natolik, aby chápali jejich ratio či účel, protože na základě těchto pravidel rozhodují velice zřídka“.

Alternativní řešení sporů

Dále sportovci se také chtějí, jak již bylo zmíněno, co nejdříve vrátit ke sportovnímu klání, proto je pro ně odrazující procedura právních bitev. Navíc mnohdy trápí obě strany sporu. V případě Butch Reynolds atlet USA Reynolds podal žalobu na Mezinárodní atletickou federaci (IAAF) u federálního soudu v USA a zpochybňoval její rozhodnutí o zákazu činnosti v důsledku dopingového nálezu.

IAAF ignorovala tento krok s opovrhujícím pocitem, že nějaký „soudce ve věku seniora (87 let) v rodném městě atleta Reynoldse v Columbusu by snad měl mít jurisdikci nad mezinárodní organizací. Soud však dal Reynoldsovi za pravdu a rozhodl o náhradě škody ve výši \$ 27,356,008.

Zde již IAAF zbystrila, začala konat a vyhrála spor na základě procesního práva.

Nicméně obě strany tento zbytečný proces stál několik let úsilí a finančních nákladů (atlet stejně nesměl závodit, když IAAF rozhodnutí ignorovala a na druhé straně IAAF utrpěla na své pověsti, protože soud v USA zpochybnil její antidopingový program).

Alternativní řešení sporů

Např. pokud jde o až folklorní argumentaci před odvolacím orgánem sportovní asociace přezkoumávajícím rozhodnutí krajských komisí o kontumaci utkání v důsledku posunutí začátku utkání. Domácí tvrdili, že utkání začalo pozdě kvůli opožděnému příjezdu hostujícího celku. Ten naopak argumentoval tím, že pořadatel opravoval ulomenou brankovou konstrukci převázáním zdravotnickým obvazem v době, kdy již byla družstva připravena k utkání.

Pokud jde o malý oddíl jak cestuje až do Lausanne, zaplatí poplatek (od 1. ledna 2012 již jde o 1000 švýcarských franků) a najme si právníka, který jej obhajuje v anglickém či francouzském jazyce (nutno pouze dodat, že v době psaní této publikace zatím zastupování advokátem u CAS není povinné, je ale pravda, že ve složitých kauzách je to nutnost).

Alternativní řešení sporů

Obecně lze říci, že soudy nepřezkoumávají pravidla průběhu sportovní hry jako takové a rozhodnutí rozhodčích.

Například CAS tuto abstinenci v rozhodování osvětluje z důvodu nedostatku přesných znalostí a zkušeností pokud jde o sportovní technické detaily, kterými disponují právě rozhodčí ve hře. To znamená, že CAS akceptuje princip delegace subjektivního hodnocení sportovní hry na rozhodčí (zda tenisový míček překročil čáru či nikoliv, jak dalece tzv. pustit hru bez zbytečného přerušování apod.) nebo kvůli nekonečnému soudnímu napadání výsledků utkání či soutěže.

Přezkum je možný v případě, když by rozhodčí jednal ve zlé víře, případně v judikatuře CAS bylo předmětem kontroly jednání rozhodčího, pokud se jednalo o pravidla hry, která jsou jednoznačná a neposkytují rozhodčímu diskreci.

Nezbytná rovnováha soutěže

Lze konstatovat, že pravidla pro organizaci sportovních soutěží se velmi liší od těch, která regulují soutěž mezi průmyslovými firmami, když je pro sportovní kluby nezbytné, aby žádný z nich neodstoupil během ročníku soutěže kvůli finančním problémům, jelikož by tím pak došlo k znehodnocení konečných výsledků.

Proto tedy jsou pravidla organizace sportovních soutěží nutná k tomu, aby zajistila minimální úroveň solidarity a rovnosti mezi nejsilnějšími a nejslabšími týmy soutěže a tím garantovala nejistotu sportovního výsledku soutěže.

K rovnováze soutěže přispívá ve sportu i disciplinární řízení, např. Nejvyšší soud ČR uvedl, že „Opuštění hřiště družstvem v průběhu utkání bylo nepochybně takovým faktem, který měl vliv na stabilitu soutěže a jejích výsledků, věc tedy vyžadovala disciplinární řízení.“

Nadnárodní charakter

Pyramidovou strukturu sportu a jeho nadnárodní charakter regulace lze názorně demonstrovat na příkladu fotbalu:

- Národní fotbalové asociace jsou sdružené v Mezinárodní fotbalové federaci (FIFA) se sídlem ve Švýcarsku. FIFA organizuje fotbal na mezinárodní úrovni. FIFA je rozdělena do konfederací, které sdružují národní asociace jednotlivých kontinentů. Pravidla těchto konfederací musí být schválena organizací FIFA.
- Konfederací pro Evropu je Evropská fotbalová unie (UEFA), rovněž se sídlem ve Švýcarsku. Národní asociace, které jsou členy UEFA, musí respektovat její pravidla a rozhodnutí.

Každý fotbalový zápas organizovaný pod hlavičkou národních asociací musí být hran mezi kluby, které jsou členy národní fotbalové asociace. Stejně tak tým, hrající za určitý klub, je složen z hráčů, kteří musí být zaregistrováni u národní fotbalové asociace.

Nadnárodní charakter

FIFA má až téměř paternalistické sklony, když v čl. 7 odst. 2 jejích Stanov najdeme ustanovení, že výkonné orgány vnitrostátních asociací mohou být za výjimečných okolností odvolány Výkonným výborem FIFA po konzultaci s relevantní konfederací a nahrazené normalizačním výborem pro určitou dobu.

Dle čl. 64 Disciplinárního řádu FIFA kdokoliv nezaplatí jiné osobě (hráči, trenérovi či klubu) nebo FIFA finanční obnos, resp. jen část, přestože byl k tomu vyzván orgánem, výborem nebo instancí FIFA, nebo Rozhodčím soudem pro sport – CAS, nebo kdokoliv nesplní jiné rozhodnutí týkající se nepeněžitého plnění přijaté také orgánem, výborem nebo instancí FIFA či Rozhodčím soudem pro sport, hrozí mu řada sankcí. Jde o postih finanční, odpočet bodů, sestup do nižší soutěže a vzápětí je stanovený finální termín k plnění. Následně může být relevantní fotbalová asociace požádána k implementaci výše uvedených sankcí.

Nadnárodní charakter

Jde o soukromoprávní závazný systém, vytvořený globálními mezinárodními asociacemi na smluvním základě, dále s povinností podřídit se v něm autoritě a jurisdikci mezinárodních sportovních asociací a současně není upraven vnitrostátním obecným platným právem.

Pokud jde o Mezinárodní olympijský výbor (MOV), jsou zde některá specifika v jeho struktuře oproti výše uvedenému systému.

Nadnárodní charakter

Členy MOV nejsou národní olympijské výbory, ale jde o vymezené posty 115 jednotlivců.

Olympijská charta v čl. 16 předpokládá 70 členů nominovaných MOV, 15 předsedů mezinárodních sportovních asociací nominovaných MOV po dobu jejich předsednictví v mezinárodní asociaci, 15 předsedů NOV nominovaných MOV po dobu jejich předsednictví v NOV a 15 zástupců sportovců, kteří jsou voleni bývalými sportovci olympijských her.

To znamená, že voleni jsou jen zástupci sportovců a zbytek vedení MOV je jmenován stávajícím vedením MOV s tím, že lze mandát člena prodloužit. Tento model se tak liší od systému běžných mezinárodních sportovních asociací (viz popsaná FIFA), jejichž členy jsou vnitrostátní sportovní asociace.

Nadnárodní charakter

Rozhodčí soud pro sport (CAS)

O potřebě existence nezávislé a specializované instituce řešící spory v olympijském hnutí se uvažovalo už díky žalobě podané v Lausanne Národním olympijským výborem Taiwanu v otázce reprezentace Číny na Olympiádě v r. 1980.

CAS sídlí v Lausanne a byl založen Mezinárodním olympijským výborem (MOV) v roce 1983 s cílem, aby fungoval jako soukromý „Nejvyšší sportovní soud“. Skládá se z komor (Divisions), tzn. v rámci jedné komory probíhá řešení běžných komerčních sporů (Ordinary Arbitration Division) a v rámci druhé komory jde o řízení jako u odvolacího soudu, na který se stěžovatelé obracejí při napadání finálních rozhodnutí sportovních asociací (Appeal Division).

CAS poskytuje také proceduru mediace skrze mediátora (v této specifické proceduře nejde o rozhodčí nález a nelze ji užít v disciplinárních věcech).

Nadnárodní charakter

Rozhodčí soud pro sport (CAS)

Volba statutu CAS s titulem rozhodčího soudu zvítězila při svém založení zejména díky tomu, že rozhodčí řízení poskytuje tedy prosté, flexibilní, levné, důvěrné a především rychlé řešení sporu vhodné pro sportovní kalendář akcí a soutěže sportovního sektoru oproti pomalému procesu u řádných soudů.

CAS má pobočky na jiných kontinentech, konkrétně původně od roku 1996 v Denveru, který byl v roce 1999 nahrazen New Yorkem a v Sydney též od roku 1996.

Nadnárodní charakter

Rozhodčí soud pro sport (CAS)

Aby tím byla zajištěna konzistence procesního režimu před CAS a lex arbitri o procesních otázkách je právo švýcarské Tak je zajištěno rovné zacházení s účastníky řízení, včetně řízení před tzv. „Ad-hoc Divisions“, což jsou tribunály CAS, které rozhodují do 24 hodin aktuální spory vzešlé po dobu trvání Olympijských her (těžko si lze představit např. aplikaci čínského procesního práva na Olympiádě v Pekingu).

Efektivní boj proti dopingů

CAS je také nejvyšší odvolací instance v rámci sportovního sektoru ve věcech antidopingových v souvislosti s antidopingovým programem Světové antidopingové agentury (WADA).

WADA vznikla v roce 1999 se statutem nadace dle švýcarského práva na světové konferenci o dopingů v Lausanne.

V roce 2003 byl přijat Světový antidopingový kodex. Ten je závazný pro veškeré sportovní asociace a subjekty. Konkrétně je zde opět typická pyramidová struktura sportu.

Signatáři jsou kromě WADA též MOV, národní olympijské výbory, Mezinárodní paralympijský výbor, národní paralympijské výbory, mezinárodní sportovní federace, národní antidopingové výbory a organizátoři velkých mezinárodních sportovních podniků.

Efektivní boj proti dopingů

Vnitrostátní sportovní asociace jsou následně vázány Kodexem WADA v důsledku jejich členství u výše uvedených mezinárodních sportovních asociací a organizací, které jsou signatáři kodexu.

Jedním z hlavních cílů Kodexu WADA v rámci efektivního boje proti dopingů je harmonizovat právní prostředí a poskytnout uniformní sankce v rámci všech sportů.

Opět jde o jeden z pilířů integrity sportu. V Kodexu najdeme hesla a cíle jako jsou fair-play, sportovní etika, čest, charakter, solidarita, ochrana zdraví, respekt pro pravidla apod.

V podstatě jde zejména o dosažení rovnosti šancí sportovců a také do jisté míry o podporu sociální role a obrazu sportu.

Efektivní boj proti dopingů

Kodex WADA a pro něj typický princip objektivní odpovědnosti

Rozhodčí soud pro sport již v minulosti aplikoval princip objektivní odpovědnosti, jenž se pak následně promítl i do podoby Antidopingového kodexu WADA.

CAS akceptoval princip **objektivní odpovědnosti** jako nutný při boji proti dopingů, jelikož by bylo naprosto nemožné prokazovat zavinění sportovců. Sportovní asociace nejsou vybaveny takovými prostředky k vyšetřování jako veřejné orgány, nemají kapacitu ekonomicky i administrativně zvládnout postihovat doping jinak, než dle objektivní odpovědnosti.

Efektivní boj proti dopingu

Kodex WADA a pro něj typický princip objektivní odpovědnosti

Tedy článek 2.1.1 kodexu WADA říká, že

„Je osobní povinností každého Sportovce zajistit, aby žádná zakázaná látka nevnikla do jeho těla. Sportovci jsou odpovědni za to, je-li zjištěna přítomnost jakékoli zakázané látky nebo jejích Metabolitů nebo Markerů v jejich Vzorcích. Z toho plyne, že k tomu, aby došlo k porušení antidopingových pravidel podle článku 2.1, není nutné, aby Sportovci byl prokazován úmysl, zavinění, nedbalost či vědomé Použití.“

Efektivní boj proti dopingů

Je sice pravda, že nejprve sportovní asociace musí prokázat, že došlo k porušení dopingových pravidel, tzn., že v těle, resp. vzorku sportovce je zakázaná látka resp. že látka v těle je také na seznamu zakázaných látek, a tím tedy byla porušena sportovcem pravidla o dopingů.

V tomto momentě má sportovec tedy možnost napadat chybný proces zacházení se vzorky v laboratoři, a tím se stane tento odběr neupotřebitelným.

To je ale obyčejně velmi těžké prokázat, třeba i z toho důvodu, že platí presumpce, kdy jakmile je daný vzorek již v akreditovaných laboratořích, je malá pravděpodobnost chybné manipulace se vzorky.

Děkuji za pozornost.

